

PALAIMINIMŲ BENDRUOMENĖ

Kiekvienas laikas atsineša naujus Viešpaties ženklus. Ne taip sunku atpažinti juos mūsų amžiaus pabaigoje: tai krikščionių vienybės siekis, naujos vienuolijos, pasauliečių atsiliepimas ir noras aktyviai veikti Kristaus Bažnyčioje, aižintis ir skeldintis dvasininkų vidiniu išgyvenimu neįprasminamas apeigų lukštas ir dar labai nedaugelio kunigų bandymai gaivinti bendruomenės gyvenimą jų vadovaujamosiose parapijose. Viso šito naujo vyksmo priešakyje – nepailstantis vėliavnešys su spontanišku ir lakonišku „Nebijokite!“ šv. Tėvas Jonas Paulius II. Jau geri du dešimtmečiai įvairiausiose pasaulio šalyse gyvuojančios jo palaimintos naujos bendruomenės, anksčiau vadintos Judo Liūto, o dabar Palaiminimų bendruomenių vardu. Drąsiai galima sakyti, kad tai stiprus antrojo tūkstantmečio pabaigos ženklas, ir nuostabiausia yra tai, kad šių bendruomenių gyvenimas labiausiai primena dar nesusiskaldžiusią, bet, žinoma, pasižyminčią šių dienų ekspresija pirmųjų amžių krikščionių Bažnyčią, kur „visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo visa bendra“ (*Apd 2, 44*).

Prieš metus teko keletą savaitių pagyventi tokioje bendruomenėje Vokietijos Warsterno vietovėje. Išpūdžiai per tą laiką neišblėso, priešingai, atgyja lydimi džiaugsmingo širdies virpulio. Toji bendruomenė įsikūrusi sename didingame XIII a. riterių ordino pastate, nuo 1885 m. priklausiusiame moterų pranciškonų vienuolijai. Tai viena didžiausių (apie 60 žmonių) iš kol kas dar neskaitlingų (tuomet buvo 5) Vokietijoje veikiančių Palaiminimų bendruomenių. Vadovas Karlas Brömmelis bendruomenėje gyvena su žmona Elzbieta, dukra Terese ir savo motina. Bendruomenėje gyvenantis kunigas vyriausiu tampa tik šv. Mišių metu. Yra tikrieji nariai,

vyrų ir moterų, davę amžinuosius skaistybės, neturto ir klusnumo įžadus, kiti – postulantai ir novicijai (visą šią gradaciją išduoda skirtingi rūbai). Į bendruomenę priimamos šeimos su vaikais; teko bendrauti su penkis vaikučius turinčia dar visai jauna sutuoktinių pora iš Naujosios Zelandijos. Išorinis skiriamasis bruožas – balti rūbai, kasdieną dar rudi sijonai ir kelnės, per šv. Mišias ir iškilmes – balti abitai, skraistės, skarelės. Kasdienės šv. Mišios koplyčioje (į šalia esančią parapijinę bažnyčią einama sekmadieniais) – tikra puota akiai, širdžiai ir dvasiai. Jauti, kaip galingai dieviškasis pradas žmogų patraukia į artimos vienybės su dievu išgyvenimą. Bendruomenės nariai baltu puslankiu išsidėsto prieš altorių, o pasauliečiai, kurių ypač gausu savaitgaliais, sėdi suoluose. Bendruomenė charizminė, labai garbinanti Švč. Mergele Mariją, kasdien kalbamas brevijorius, visos trys Rožinio dalys. Į katalikybę įjungti stačiatikių, protestantų ir judėjų apeigų elementai – jaudinantys nepasidalijusios Bažnyčios vaizdas. Warsteino bendruomenės veikimo kryptis – evangelizacija visais įmanomais būdais: leidžiamas žurnalas „Tikėjimas ir šviesa“, keli žmonės nuolat vyksta į kitas parapijas, pasauliečiai apgyvendinami bendruomenėje, ir savaitgaliais jiems leidžiama įsijungti į bendruomenės apeigas. Stipri maldos dvasia, trečiadienio ir penktadienio pasninkas (pagal kiekvieno galimybes), penktadienio naktinė adoracija, kuo sklandžiausiai organizuotas darbas virtuvėje, skalbykloje, griežtas, kaip tėvo, vadovo Karlo žodis visur, netgi jei bendruomenė valgydama per daug įsisiūbuoja kalbomis. Pragyvenama iš organizacijų ir asmenų aukų. Dar nepamėčiau labai svarbaus darbo baro – jaunimo grupelės nuolat lydi maldininkus į Medjugorję Bosnijoje ir Hercegovinoje. Mus su sūnumi globojusi Vendi ir Konrado Schmidtų šeima finansavo kelionę į Medjugorję. Buvusioje Jugoslavijoje jau veikia ne viena Palaiminimų bendruomenė. Štai jau nemažai parašiau, bet neįmanoma žodžiais perteikti to, ką teko išgyventi – skaidrumo, grožio,

pakylėtos buities, pačios švelniausios ir tyriausios bendruomenės narių tarpusavio meilės, išgrynintos Jėzaus vardo galia.

Dar norėčiau ši tą pridurti apie Palaiminimų bendruomenių paplitimą pasaulyje – mačiau žemėlapi, nusmaigstyta ženklais – tai Kanada, Meksika, Peru, Zairas, Gabonas, Centrinė Afrika, Izraelis, Libanas, Filipinai, Italija, Ispanija, Belgija, Austrija, Kroatija, Bosnija ir Hercegovina bei Maskva. Daugiausia bendruomenių Prancūzijoje, kur yra judėjimo centras.

Įžvalgus skaitytojas, manau, jau suprato tikrąjį šio rašinio tikslą. Panašių bendruomenių Lietuvoje dar neturime, o daugelyje pasaulio kraštų jos veikia nuo 1973 m. Žinoma, jos atsirado iš poreikio ir būtinybės kiek galint autentiškiau reikštis krikščionybei ir, tikiu, vadovaujant Šventajai Dvasiai. Bendruomenė, sulydyta tarpusavio pažinimo ir meilės, ateina prie švenčiausiųjų Viešpaties dovanų, kurios toliau palaiko, įkvepia ir teikia tikrąją gyvybę. „Žiūrėkite, kaip jie myli vienas kitą!“ – galėjau ten pasakyti. O aš? O mes? Dažniausiai net nepažįstame šalia stovinčių sesės ar brolio, nors dalyvaujame Kristaus Kūno ir Kraujo meilės puotoje. Kas kas jau prarasta. Ar išgelbės mūsų dvasią naujai statomos didžiulės bažnyčios? Ne pastatas, bet bendruomenės idėja ir jos realizavimas yra krikščionybės branduolys, galintis duoti gausių vaisių, nors būtų didumo sulig garstyčios grūdėliu.

Jau keli metai, kai pranciškonai tvarkosi Pakutuvėnuose, Plungės rajone. Tai įstabi vieta – vidur erdvių laukų stovi nedidelė, bet tvirta mūrinė bažnytelė, pokario metais netekusi savojo kaimo. Statyta ji 1943 m., pašventinta altoriaus garbės tebelaukiančio mūsų šviesaus vyskupo kankinio Vincento Borisevičiaus. Jau minėtų Vendi ir Karlo Schmidtų rūpesčiu Vokietijoje surinktos labdaros dėka pradėti kai kurie darbai, išlieti pamatai būsimam bendruomenės namui. Bet viskas sustojo dėl lėšų stygiaus. Ne, ne viskas. Labiausiai jaudina ta nedidelė „pustelninkų“ grupelė; jie darbuo-

jasi ir kasdien meldžiasi, adoruodami Švenčiausiąjį bažnytėlės tabernakulyje. Nieko negirdėję apie Palaiminimų bendruomenes, jie intuityviai užčiuopė tuos pačius dvasinius pamatus. Tikiu, jog jų kasdienė kantri malda tikrai prisidėjo prie gausių Pakutuvėnų vasaros stovyklų sėkmės. Vasarą užtenka gulto palapinėje arba miegmaišio su žvaigždėtu dangum virš galvos. O žiemą reikia namo, kur galėtų gyventi pradžioje visai nedidelė bendruomenė. Kas ateitų į ją? Visada atsiras sielų, besiliginčių gyvenimo tikroje krikščioniškoje bendruomenėje, trokštančių kasdienės ir nuolatinės Viešpaties adoracijos. Tik kuriuo keliu pasukti? Kviestis iš svetur jau patyrusius tokių bendruomenių steigėjus (pirmiausia, žinoma, gavus vyskupo sutikimą) ar pasitikint nuolatinį Sekminių stebuklo veikimu patiems brandinti žemaitišką-lietuvišką bendruomenės modelį? Jei Lietuvos Bažnyčia gali statyti didžiulius maldos namus, tai gal yra pajėgi pastatyti ir namą bendruomenei? Reikia tik... patikėti pirmųjų amžių krikščionimis. Gal šia pastanga greičiau išmelsime šventumo garbę kilniajam vyskupui, o dabar jau viena po kitos statomos Kryžiaus kelio medinės koplyčios apreikš tikrąjį Pakutuvėnų vardą – „pakutavoti“ už brolių lietuvių, nuodėmes.

Šiandien Gerojo Ganytojo sekmadienis. Jėzau Kristau, mūsų Viešpatie, jei šie sumanymai yra Tavosios valios ženklai, palaimink Lietuvos Bažnyčios ganytojus atkreipti į juos dėmesį, gal tai bus naujos gyvybės pradžia ir galimybė mūsų Tėvynėje šiais, Viešpatie Jėzau, Tavo metais.